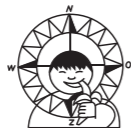

Nieuwsgierig naar de wereld achter de horizon,
vertrekt Sindbad op een schip naar Oost-Indië.
Hij bevaart alle zeeën en oceanen waar de zon op
schijnt en beleeft de meest fantastische avonturen.
Hongerige kannibalen, angstaanjagende reuzen,
gigantische slangen, fabelachtige vogels...
De verhalen van Sindbad zijn magisch!

Een Vier Windstreken Prentenboek

ISBN 978 90 5116 326 1

9 789051 163261

Quentin Gréban

Sindbad de Zeeman

De Vier Windstreken

Quentin Gréban

Sindbad de Zeeman

De Vier Windstreken

Bagdad

Basrah

Sindbad de Zeeman

Afrika

India

China

Indische Oceaan

W

N

S

E

Sindbad de Zeeman

Met illustraties van
Quentin Gréban

De Vier Windstreken

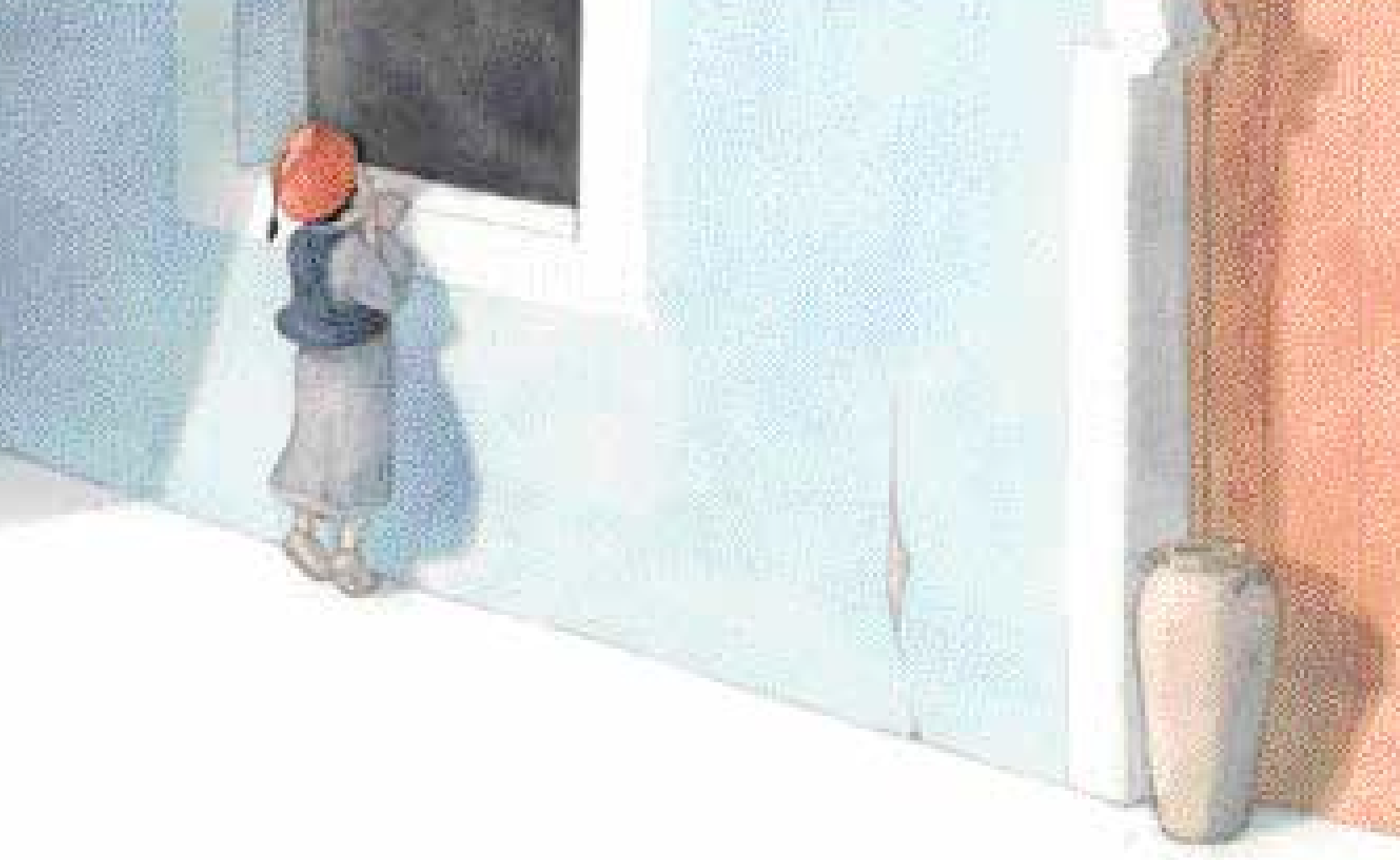

Op www.vierwindstreken.com kunt u zich aanmelden voor de nieuwsbrief van De Vier Windstreken. Hier vindt u ook al onze boeken en andere artikelen.

Nederlandse tekst van M.E. Ander
Oorspronkelijke titel: *Sindbad le Marin*
© 2013 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave
© 2013 Éditions Mijade, Namen, België
© 2013 Illustraties: Quentin Gréban
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in België
NUR 277 / ISBN 978 90 5116 326 1

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Iedere avond, als de zon ondergaat boven Bagdad, vertelt een oude zeeman met een witte baard zijn gasten over de avonturen uit zijn jeugd. Zijn naam is Sindbad en hij heeft de meest vreemde avonturen beleefd op verre zeeën en werelddelen. Wil je ze horen? Sluip dan op je tenen dichterbij, ga stilletjes zitten en luister...

De eerste reis

Ik was achttien jaar toen mijn ouders stierven. Ze hadden mij een huis en geld nagelaten, maar ik leefde niet erg zuinig en al snel was het geld op. Arm zijn leek me maar niks, dus besloot ik op avontuur te gaan, de wijde wereld in. Nadat ik mijn meubels en mijn huis had verkocht, begaf ik me naar de haven van Balsora waar ik aan boord ging van een schip dat naar Oost-Indië zou gaan. In mijn bagage had ik wat goederen, vooral stoffen, die ik in deze verre landen ruilen kon.

Na een paar weken op zee zagen we aan de horizon een eiland dat er vriendelijk uitzag. Omdat we drinkwater en vers fruit nodig hadden, liet de kapitein het anker zakken en gingen we aan wal. Terwijl een deel van de bemanning naar nieuwe voorraad zocht, maakten anderen een vuur op het strand. We waren klaar voor een rustige nacht onder de heldere sterrenhemel toen de grond begon te trillen.

Het eiland leek te leven; het ging schokkend heen en weer. Toen ontdekten we dat het een grote walvis was! De warmte van het vuur had het dier wakker gemaakt en het vocht tegen de pijn. Schreeuwend van angst sprongen we in het water om het schip te bereiken. Het dier dook de diepte in en sommigen van ons verdronken in het kolkende water. Voordat ik aan boord kon komen liet de kapitein, die bang was om te kapseizen, het zeil hijsen en voer weg.

Ik klampte me vast aan een stuk hout en liet mezelf meedrijven op de golven. Zo kwam ik terecht in een kleine inham met steile rotsen eromheen. Ik zag de ingang van een grot en ging op onderzoek uit.

Nauwelijks was ik bij de opening van de grot of ik zag een groepje mannen. Het bleken de stalknechten van koning Mirhage te zijn, die de merries van de koninklijke stallen naar het Zeepaard brachten. Dit fabelachtige dier had de gewoonte om na het paren zijn partners op te eten. Het was de taak van de stalknechten om hem te laten schrikken zodat dit niet zou gebeuren. Zij nodigden mij uit voor het avondeten en ik bood aan ze te helpen.

De volgende ochtend ging het paren zonder problemen en we namen de merries weer mee naar koning Mirhage. Hij vond me aardig en ik mocht aan het hof blijven zolang ik wilde.

Vaak wandelde ik naar de haven. Op een dag zag ik daar tot mijn verbazing het schip waarmee ik mijn reis was begonnen. De kapitein herkende mij meteen, viel voor mijn voeten neer en bood zijn excuses aan voor het achterlaten. Hij had mijn goederen voor een heel goede prijs verkocht en hij beloofde mij dit terug te betalen. Ik zou rijker terugkeren naar Bagdad dan ik was toen ik vertrok.

De tweede reis

Ik had besloten om in alle rust van mijn rijkdom te genieten, maar het avontuur lonkte. Net als de eerste keer nam ik een aantal goederen mee aan boord. De reis ging deze keer beter, tot we aanlegden op een onbewoond eiland. Terwijl mijn reisgenoten voedsel zochten, ging ik dicht bij een beekje liggen en viel in slaap. Toen ik een paar uur later wakker werd was de boot verdwenen...

Radeloos klom ik naar het hoogste punt van het eiland, in de hoop een teken van leven te zien. Hier ontdekte ik vreemde, ronde heuvels, glad en wit van kleur. Het bleken gigantische eieren te zijn. Terwijl ik ze onderzocht en me afvroeg welk monster deze had gemaakt, werd de hemel plotseling donker.

